

Sygn. akt VI U 1561/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2017r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Dalewski

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2017r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 19 września 2017r., znak: (...)

w sprawie: R. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

1) zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 19 września 2017r., znak: (...)w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. W. prawo do emerytury poczynając od dnia(...),,

2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

VI U 1561/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu R. W. prawa do emerytury. Organ rentowy powołał się na przepisy art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2016 roku, poz. 887) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43.)

W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w /w przepisach, ponieważ nie udokumentował wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy do okresów tych nie zaliczył ubezpieczonemu okresu pracy w (...). - (...) w B. od 10.02.1987 r. do 31.12.1998 r., gdyż ubezpieczony nie przedstawił prawidłowych świadectw wykonywania pracy szczególnych warunkach. Wobec czego uwzględnienie tych okresów nie było możliwe.

Ubezpieczony złożył odwołanie od tej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. Wnioskodawca podniósł, że w spornym okresie pracował jako kierowca w Wojewódzkiej Kolumnie (...) Sanitarnej

w B., przekształconej w (...). - (...) Na okoliczność wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych ubezpieczony wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony R. W. (ur. dnia (...)), dnia 31 sierpnia 2017 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Organ rentowy uznał za udokumentowany staż ubezpieczeniowy na dzień 31 grudnia 1998 roku w wymiarze 25 lat i 7 miesięcy, w tym 9 lat, 1 miesiąc i 11 dni pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony nie jest członkiem OFE, nie pozostaje w zatrudnieniu.

- okoliczności bezsporne

Sporną pozostawała okoliczność czy ubezpieczony przez okres, co najmniej 15 lat był zatrudniony w warunkach szczególnych.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, na podstawie, którego ustalił następujący stan faktyczny.

Jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 31 lipca 1999 r. wystawionego przez (...). - (...) w B. Oddział w I., ubezpieczony w okresie od 10.02.1987 r. do 31.07.1999 r. pracował w Wojewódzkiej (...), a po przekształceniu od 23.06.1999 roku w (...). - (...) w B. Oddział w I., jako kierowca karetki pogotowia ratunkowego.

Świadkowie J. S. i J. Z. zeznali, iż pracowali razem z ubezpieczonym w Wojewódzkiej (...) w B.. Świadek J. S. zeznał, że pracował w K. od 1982 r., jako kierowca karetki uprzywilejowanej w ruchu w systemie dwunastogodzinnym. Pracował do 2011 roku, kiedy to przeszedł na wcześniejszą emeryturę. Wyrokiem Sądu Okręgowego okres pracy w (...) został mu zaliczony jako praca w szczególnych warunkach. Świadek J. Z. zeznał, że pracował w Wojewódzkiej (...) jako kierowca karetki od 1985 do 2015 roku. Kierowcy karetek pracowali w systemie dwunastogodzinnym. Do jego obowiązków należały wyjazdy z lekarzem, wyjazdy po krew, przewozy chorych. Ponadto kierowcy musieli pomagać przy reanimacji i noszach.

Ubezpieczony R. W. zeznał, że był zatrudniony w spornym okresie w Wojewódzkiej (...). Był zatrudniony na cały etat w systemie dwunastogodzinnym, nie miał dłuższych przerw spowodowanych chorobą lub urlopem bezpłatnym, a jedynie przerwę na odbycie zasadniczej służby wojskowej. Od listopada 1987 roku jeździł tylko na karetce pogotowia. W okresie zatrudnienia brał udział w kursach na sanitariusza i później w angażu wpisywano mu kierowca-sanitariusz, lecz jego obowiązki nie uległy zmianie. Do jego obowiązków, tak jak innych kierowców, oprócz kierowania pojazdem uprzywilejowanym należała pomoc w reanimacji oraz noszenie chorych.

-dowód: zeznania świadka J. S., J. Z. (k. 21,22 akt) , zeznania ubezpieczonego (k. 20,21 akt), świadectwa pracy (k. 19 akt)

Sąd uznał zarówno zeznania świadków jak i ubezpieczonego za wiarygodne. Świadkowie dokładnie opisali charakter wykonywanej przez niego pracy, nadto w tych samych okresach byli zatrudnieni wraz z ubezpieczonym, zatem dokładnie znali ubezpieczonego i widywali go przy pracy. Ich zeznania korelują z dowodami z dokumentów, tj. świadectwa pracy zawartymi w aktach ZUS

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał oceny omówionego wyżej stanu faktycznego w kontekście przepisów art.184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz.887) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43.)

Zgodnie z treścią art. 184. ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. (art. 184 ust 2)

Zgodnie z treścią art.32 ust 1 cytowanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet.) Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w cytowanym wyżej przepisie, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.)

Z kolei przepisy rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 lutego 1983r, które nadal zachowały swoją moc na warunkach określonych w art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), mają zastosowanie do wszystkich pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a okresy te stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Niemniej jednak należy wskazać, iż w przypadku, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczeń potwierdzających okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach z przyczyn od siebie niezależnych, art. 472 i 473 k.p.c. umożliwiają ustalenie tych okoliczności w drodze postępowania odwoławczego przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z ww. artykułami w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych każdy fakt mający wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na stwierdzenie, iż ubezpieczony w spornym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę kierowcy karetki pogotowia ratunkowego, tj. wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu cytowanego przepisu art. 32 ust 1, ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wykonywana przez niego praca wymieniona jest w wykazie „A” w dziale VIII poz. 2 (prace kierowców samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych) Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43.) i jest pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości.

Zaliczenie wymienionego wyżej okresu spowodowało, że odwołujący spełnia warunki konieczne do przyznania emerytury określone w cytowanych wyżej przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43 ze zm.)

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia (...), tj. od daty ukończenia wieku 60 lat.

W punkcie II wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Ubezpieczony za sporny okres nie przedstawił organowi rentowemu świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Mając zatem na uwadze sformalizowany przebieg postępowania przed organem rentowym oraz ograniczenia dowodowe dla przyznania żądanego świadczenia koniecznym było przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych.

SSO Romuald Dalewski